

Sziji Ferenc

KENYÉRCÉDULÁK

Szerda

A kereszteződésben a pánik
a legkisebb jelre is kitör, leejtett gombostűre,
távoli kondulásra, elszabadult légkalapácsra,
mert mindenki viszi magával számszáras, időzítő,
késleltetős aktatáskában a nyílt sebeket,
hogly sosem lehet tudni, pedig csak én tudom,
mikor van észrevétlenül, s ha egyébként semmit,
akkor is miért?

Jobb elrohanni vele messzire,
és csak utána feltenni a kérdést,
amelyre aztán, körül se kell nézni,
csak a bomlás, hervadás, penészedés és virágzás
logikus rendje lenne a gyógyír,
vagy ha kimondani, azt se kell az utolsó pillanatig,
amikor már magától szétesik a zsíros, ecetes buborék,
mély nyomokat hagyva a pohárka gipszben.

Vagy ahogy a szerdában egy ősi, kegyetlen
időjárási megfigyelés, úgy követni toronyiránt
az ösztönélet szívárványos tócsáit és tavacskáit,
amelyekben mind egy-egy jéghegynek ütközött cséplőgép
alussza dobogó álmát, s azóta már a fél országot
elárasztották volna az egymás ellen forduló tévedések
rozsdás fogai. Csak én bízom rád magam,
és onnantól, mint egy névtelen szakadék, minden újra.

Csüörtök

A lényegtelen, hideget vagy meleget,
fázni mindig vagy ellenkezőleg, a hőséget
nem bírni tovább, egyszer csak sok lesz,
de a kevésből is, a másik semmi jeléből,
hogy melyik sötét rengetegben éli az életet,
győz és magasodik fölé látatlanoknak
vagy zuhan-e egyre és sodor magába
titkos alkatrészeket, mint egy szárnyas,
csapkodó, mély edény, hogy ő viszont
már tudja a bajt az ellenkezők között,
amiért aztán, bár mindegy lehet, mégis
együtt felejteni és egymás üres testére bízni.
Vagy az üveg- és jégszerűen elágazó,
végtelen aggodalmat egy harmadiktól,
telefonos, személytelen álmok sorozatában,
és én, mint egy exkavátor, csak temetek,
és az is én vagyok, többször is.

Péntek

Most egy mérész hasonlat, ahogy várni a fényt,
vagy homályos emlék, naponta azzal kelni, hogy nézni,
lesz-e több-kevesebb, esetleg zavartalan napsütés,
és ilyenkor derül ki, hogy végül milyen kevés
az életben, de semmi.

Ha van is, milyen gyorsan vándorol
a nyílásokon át az adott helyiség egyik sarkából
a másikba, azt gondolattal követni,
elrendezni hozzá a szükséges dolgokat,
és mindig valami tévedés.

Amiből csak a következő számít, vagy onnan
visszavetítve mégis, ebben a megfoghatatlanban
a nehézség, a hosszadalmas kínban a kozmikus
és vegyszeres tisztaság. Nincs hasonló,
a legsötétebb képen is minden rajta van.

Magyar Lettre Internationale, 2003. tavasz

SZIJJ FERENC (1985, SZOMBATHELY) JÓZSEF ATTILA-DÍJAS LÍRIKUS, PRÓZÁÍRÓ